

Біла троянда

Розділ 1. Таємна місія в Амегакуре

Сцена 1.1

— Ви викликали мене, пане Какаші? — запитав Шикамару, коли увійшов усередину кабінету Шостого Хокаге.

— Так, прохось, Шикамару, — відповів чоловік та вказав йому на вільне місце біля столу. — Я хотів із тобою поговорити.

Зазвичай Шостий обговорював важливі справи вдень, але цього разу він був певен, що не буде кращого часу для пояснення завдання нової місії. Шикамару почував себе виснаженим останні дні, коли затримувався допізна у відділі розшифрування повідомлень, але він прибув до його кабінету настільки швидко, наскільки зміг.

— Це стосується якоїсь нової місії? — запитав Нара в свого наставника, коли в приміщенні стало занадто тихо.

— Так, — відповів лаконічно Какаші. — І це дуже важлива місія. Настільки важлива, що не потребує зайвого розголосу. За деякими непідтвердженими даними нашим шинобі вдалося з'ясувати, що через два тижні повинні відбутися збори Акацукі в селищі прихованого в дощу. Їхній лідер Пейн буде скликати всіх членів організації для вирішення майбутніх планів. Твоїм завданням буде з'ясувати істинні цілі та наміри Акацукі і за можливості передати селищу листя важливі новини. В цій місії твоєю напарницею буде...

— Ні! Тільки не кажіть мені, що доведеться працювати знову із Темарі, — різко перебив чоловіка Шикамару, коли з острахом відстежив хід його думок.

Взагалі хлопець був не проти працювати з кимось в одній команді, навіть якби його напарником була дівчина, але з Темарі в нього були занадто складні стосунки. Досить часто вони не без труднощів знаходили спільний компроміс під час виконання завдання, а коли ситуація виходила з під контролю, то Шикамару доводилося весь тягар місії брати на себе, що зовсім не подобалося

Темарі. Вона завжди дорікала йому, що їй завжди доводиться рятувати його з халепи, а він в свою чергу гнівався, тому що не просив її про будь-яку допомогу.

— Саме це я і хотів сказати, — відповів Хокаге.

Шикамару інколи здавалося, що пан Какаші просто знущався з нього.

— А чому саме я і Темарі? — не заспокоївся хлопець, намагаючись знайти певні асоціації. — Якщо Ви таким чином хочете покращити відносини між селищем листя і селищем піску, то вибрали зовсім не ту людину. Ще кілька таких місій і ми втратимо єдиних наших союзників. Вони не захочуть мати з нами справу. Скажіть мені, чому я знову маю працювати з нею?

— Тому що... — на деякий час Шостий задумався, а потім невимушено перевів погляд на відкритий журнал на своєму столі. — Тому що ти маєш із Темарі найкращий результат по тесту на сумісність.

— Що за дурниці? Який ще тест на сумісність? — не міг повірити хлопець почутому. — Ви це зараз самі вигадали, пане Какаші?

— Ні, анітрохи, — відповів чоловік. — Ви чудово доповнюєте одне одного.

— Так, це точно, — погодився Шикамару. — Я постійно потрапляю в халепи, а вона завжди приходить на поміч.

— Слухай, Шикамару, я розумію, що ти не в захваті, але від цього залежить, наскільки успішно пройде місія.

— Можете будь-ласка детальніше розповісти про цю місію, — попросив Шикамару, коли зрозумів, що сперечатися було марною справою.

— Ти і Темарі повинні будете працювати під прикриттям. Ви прибудете до прихованого селища дощу як закохана мандрівна пара і зупинитеся на тиждень в мотелі-казино «Біла троянда». За цей період часу вам потрібно буде здобути максимум інформації про Акацукі і доповісти піску та листю. Тепер все зрозуміло із завданням?

— А що це взагалі за селище таке? — більше всього стурбувало Шикамару, навіть більше ніж гра у стосунки із Темарі.

— Раніше правителем цього селища був Великий Ханзо, але після ряду повстанських революцій верхівка влади докорінно змінилася. Селище повністю оточене захисним дощовим бар'єром, який здатен відстежувати чужинців за чакрою, які потраплять всередину, саме тому я і Великий Казекаге дістали для вас спеціальні перепустки, які дозволять потрапити вам всередину. Коли ви потрапите до міських околиць, то пройдете перевірку на вміст заборонених предметів та зупинитесь у вказаному раніше мною motelі. І ще ледь не забув сказати. Пані Цунаде приготувала для вас спеціальний відвар, який дозволяє приховувати чакру. Приймати його потрібно кожного дня, кілька крапель додавати до чаю.

— Наскільки ця операція буде ризикована? — хотів для себе з'ясувати Шикамару.

— Це залежить від обставин, — відповів Какаші, а потім додав: — Буде звичайно чудово, якщо ви обидва гарно увійдете в свої ролі та не викликатимете зайвих підозр, тоді буде гарантовано успіх. У вас є цілий тиждень підготовки до місії.

— Звучить звісно добре, але я не впевнений, що зможу зіграти роль хлопця для Темарі. Це занадто проблематично. До того ж я більш, ніж певен, що вона встигне передумати за цей тиждень і відмовитися від цієї місії.

— Насправді вона погодилася бути твоєю дівчиною, — відповів настільки швидко Какаші, що хлопець ледве встиг зібрати всі слова до купи.

— Погодилася бути моєю дівчиною? — перепитав він.

— Так, твоєю дівчиною.

— Моєю дівчиною на завданні? — уточнив знову Шикамару, обмірковуючи це кожну секунду.

— Так, — Какаші набридло повторювати йому одне і теж.

Одного дня він думав над цим, коли гуляв по селищу та зустрічав закоханих людей, які трималися за руки. Він замислювався над тим, як буде виглядати його дівчина і як вони будуть проводити час разом, але в певні моменти це здавалося проблематичним, коли він ставав свідком розривів

відносин, сцен ревнощів та грубого поводження. Він не був готовим до чогось подібного, але з кожним днем приходив все більше до висновку, що це невід’ємна частина будь-яких відносин.

Сцена 1.2

— Гааро, ти хотів мене бачити? — поцікавилась Темарі, коли прибула до резиденції Казекаге.

Хлопець мовчки кивнув. Він мав напружений та розгублений вигляд, немов думав як краще подати інформацію своїй сестрі. Ця місія була дуже важливою для селища піску. Іншої такої чудової можливості не буде ближче підібратися до Акацукі, тому він мав розповісти їй все так, як і належить Казекаге.

— Що сталося? — запитала Темарі, дивно окинувши свого брата.

— Може ти все розкажеш, як є, — порадив Канкуро.

— Наше селище отримало інформацію про наступне місце зборів Акацукі, яке відбудеться через два тижні. Я довгий час думав, кого потрібно відправити на це завдання, і навіть радився із Шостим Хокаге з цього приводу. І ми дійшли до висновку, що цю місію потрібно доручити саме тобі і Шикамару.

— Знову спільна місія? — дівчина була обурена. — Невже в них немає нікого кращого за цього плаксія? І що потрібно буде цього разу роботи?

В цей момент Канкуро ледве стримував себе від сміху, а Гаара намагався виглядати більш стримано. Темарі прискіпливо переводила погляд від одного брата на іншого, зовсім їх не розуміючи.

— Прикидатися його дівчиною, — спокійно промовив Гаара, підперши руками своє чоло.

— Дівчиною?! Ти сказав дівчиною? Дівчиною цього недоумка? — вибухнула вона від гніву та прикрикнула на двох братів.

— Саме так.

— І як ти хочеш, щоб це виглядало? Щоб я підійшла до нього і сказала: «Шикамару, давай я погоджусь бути твоєю дівчиною, адже в нас з

тобою спільна місія»? І мені буде потрібно його обнімати і триматися із ним за ручку? Це потрібно роботи? Посміхатися йому і цілуватися з ним?

— Якщо цього вимагає ситуація, то доведеться, — Гаара був як ніколи серйозним, немов бачив в цьому ідеальне рішення. — Листя — наші союзники, тому нам потрібно зміцнювати наші відносини задля блага обох селищ, задля наших спільних інтересів. Якщо ти відмовишся, то я тебе зрозумію, але я не можу запропонувати когось кращого за тебе. До того ж ти маєш досвід роботи з Шикамару, знаєш його сильні і слабкі сторони.

— Саме тому я і маю відмовитись, — відповіла вона. — Він мені не підходить.

Темарі боялася зізнатися собі, що глибоко в душі він насправді їй подобався, з усіма його дивними звичками та властивістю постійно потрапляти в халепи. Інколи він міг запропонувати дієві рішення, з якими було складно погодитись. Він приділяв значну увагу розробці стратегій, при яких буде досягнуто максимальний успіх. Останній раз він заради виконання місії стримував ворогів, незважаючи на власні тяжкі поранення. Нара хотів впоратися зі всім сам, довести що не потребував її турботи, що неабияк її бісило, адже він завжди через незрозумілі причини вплутувався в халепи, без можливості з них вибратися. Вона не могла більше дивитися як він страждає та потрапляє під удари, як ризикує заради неї через свої зухвальство та впертість, які постійно його супроводжують. Шикамару був здатен передбачати кроки своїх ворогів, але був зовсім не здатен на них вчасно та швидко реагувати. Вона ледве встигала прийти йому на поміч. І напевно не змогла б пробачити собі, якби хоча б на мить спізнилася.

— Могла би одразу сказати, що просто не вмієш цілуватися і все. Ніхто тебе не засудить. — не втримався Канкуро і помітив як вона миттєво посмутнішала від його слів. — Темарі, пробач. Я не мав цього говорити.

— Я погоджусь на цю місію, але не заради нього, а заради майбутнього двох селищ, — промовила вона.

В холодному місті селища прихованого в дощу завжди панувала негода. Вулиці були сірими, а залізні будівлі сягали високих розмірів, врізаючись в саме небо. Мряка та постійні зливи, інколи навіть бурі стали зовсім буденним явищем. Немов так і повинно було бути. Немов це місце було повністю просічене порожнечою та несамовитою тривогою, смутком та горем, вічним болем.

Зовнішній світ здавався відчуженим, але всередині залізних фортець панували тепло і мир. Сюди приїздили заможні та впливові люди. Куди не кинься виднілися неонові вивіски з назвами мотелів, ресторанів, розважальних клубів, казино, величезних торгових комплексів. Тут завжди було велике скупчення людей, починаючи від шинобі і закінчуючи багатіями. В цьому місті виживали найсильніші.

Серед усіх розважальних закладів найбільше виділявся мотель-казино «Біла троянда», власником якого був місцевий Акацукі.

Всередині приміщення широкого кабінету на викресленому червоним кольором сатанинському колі розташовувався Хідан та тримав в своїй руці закривавлений медальйон, промовляючи про себе якусь ритуальну мантру. Навпроти нього була прикута до стіни молода дівчина з довгим світлим волоссям, сплеченим у косу, та пов'язкою на лобі селища хмари. Жертва не подавала видимих ознак життя, а чоловік продовжував так само промовляти якісь дивні заклинання та підіймав свій медальйон над головою все вище, поки його не перервали на кульмінаційному моменті.

— Я тобі колись казав чи не казав більше ніколи не проводити ритуали в моєму кабінеті? — цей грубий голос Хідан не зміг сплутати ні з ким іншим.

— Ти не міг би прийти трохи пізніше, Какузу. Ти мене відволік від важливої справи. — відповів чоловік посміхнувшись та поглянув на власника мотелю.

— Наступного разу на цій стіні будеш висіти ти, — попередив його Какузу.

— Ну, пробач, двері були відчиненими і я не знайшов кращого місця для свого ритуалу, — повідав в насмішкуватій манері Хідан. — Не хвилюйся, я майже закінчив.

— Ти не забув, що через два тижні в нашому motelі відбудуться збори Акацукі. На зустрічі буде сам Великий Пейн і решта членів нашої організації, тому я хочу, щоб ти не накоїв дурниць і справив позитивне враження на верховного лідера. — попередив його на всякий випадок чоловік, хоча про цю подію йому він нагадував мало не кожного дня. — І ще, можеш будь-ласка заховати свій інструмент. Він лякає відвідувачів і ми втрачаємо дохід разом з клієнтами.

— Ти тільки турбуєшся про своїх клієнтів та доходи, а на мою віру тобі зовсім начхати?

— Я не визнаю твоєї віри.

— Звичайно, для тебе ж важливіша матеріальна віра, постійні виручки та цінні папірці.

В такі напружені моменти Какузу ледве знаходив в собі сили, щоб не прикінчити Хідана. Інколи його напарник поведився гірше від будь-якої ревнивої жінки, коли справа стосувалася грошей чи релігії. Ці теми завжди були проблемними і він завжди знаходив привід, щоб поговорити про це, та зайвий раз звинуватити його в егоїзмі та атеїзмі. Хідана було складно тримати в чотирьох стінах, тому що він завжди хотів вирватися на свободу, шукав на свою дупу пригоди, а коли знаходив, то Какузу по всьому місту збирав його кінцівки та цілий вечір зшивав їх до купи. Хідан нагадував маленьку дитинку, якій завжди не вистачало уваги.

— В сучасному світі неможливо навіть зробити кроку без цих цінних папірців. Якби ти поведився краще, то мені би не доводилось розгрібати нашу фінансову діру.

— Добре, я обіцяю сховати цю косу, але при умові, якщо ти визнаєш віру Великого Джашина.

— Хто взагалі цей Джашин? — Какузу ніколи б не подумав, що опуститься настільки низько, щоб вгамувати хоча б на деякий час свого розбещеного напарника.

— Це мій батько, царство йому небесне. Він передав мені у спадок цю косу і сказав берегти мені її як зіницю ока. Це моя віра. Це мій дар. Моя сакральна річ.

— Якщо я скажу, що не маю нічого проти твоєї віри, ти нарешті перестанеш займатися дурницями? — ризикнув запитати в нього Какузу.

— Цього я звичайно обіцяти не можу, але, якщо ти цього дуже хочеш, я можу забути на деякий час про ритуали.

— Два тижні, — визначив терміни власник мотелю. — Забудь про свої ритуали на два тижні, поки нас не залишить зі своїм візитом Великий Пейн.

Розділ 2. Буденні справи

Сцена 2.1

Вона б ніколи не подумала, що до цієї місії буде підготуватися так тяжко. Всі необхідні речі були зібрані та залишилося тільки зайнятися собою і своєю зовнішністю згідно до поставлених вимог. Це було ще тією морокою, оскільки вона не мала поняття, як вдягаються чи поводяться звичайні дівчата. Тому вона цілими днями проводила час за жіночими журналами та робила собі невеликі помітки про косметику, кольорові вбрання, аксесуари та прикраси. Це було незвично для куноічі, але цікаво.

Темарі читала дослідницькі статті про формування жіночого іміджу та ідеал жіночої краси. Деякі поради їй видалися корисними і вона захотіла щось змінити в собі, якщо не заради місії, то заради себе. Найгірше тільки в цьому було те, що вона боялася як це прийме Шикамару, чи не насміхатиметься з неї чи не засудить в своїй набридливій манері. Відкинувши ці думки, Темарі раптово переконала себе, що він просто не здатен оцінити її в повній мірі і не повинна залежати від його очікувань. Найголовніше місія.

Покинувши дім, вона вирушила в напрямку великого торгового центру, де можна було придбати якісні та гарні речі. Вона розглядала різні манекени з дивовижним одягом, але так і не наважилися духом зайти до павільйону. Темарі сором'язливо стояла на місці, намагаючись опанувати себе і ні в якому разі не думати про нього. Вона це робить не для нього, а для себе, для їхньої спільної місії.

— Пані Темарі, я не думала, що знайду Вас тут?

Дівчина рефлекторно зсунулася з місця та прийняла бойову позицію, немов її захопили вороги зненацька, але це лише була всього фальшива тривога. Перед нею стояла Мацурі та заворожено на неї дивилися, немов це було останнє місце в світі, в якому вона очікувала її побачити.

— Мені потрібно купити одяг для місії з цього списку і я не знаю з чого краще розпочати, — Темарі зрозуміла, що допустила помилку, коли їй це розповіла, тому їй хотілося швидше уникнути цієї дивної розмови. — Не зважай. Тебе це не повинно обходити, Мацурі.

Їй хотілося втекти та ніколи сюди не приходити, але в останній момент промайнула думка, що це буде виглядати безглуздо з її сторони втікати від перешкод, втікати від самої себе, навіть якщо ця справа стосуватиметься покупки. Темарі деякий час дивилися мовчки на свою підлеглу та покривалася соромом.

— Пані Темарі, я тут подумала, що буде неввічливо з мого боку не запропонувати Вам допомогу, — відповіла куноічі дружельно усміхнувшись їй, немов була її найкращою подружкою. — Я змогла б щось підказати та порадити. Можете будь-ласка показати мені список?

Темарі від безпорадності простягнула їй список, водночас відчуваючи вдячність за її підтримку.

— Ви готуєтесь до побачення з Шикамару? — запитала її Мацурі, пробігшись очами по всьому переліку покупок.

— Ні, я ж сказала тобі, що це необхідно для місії. Це не має жодного відношення до Шикамару.

— Я зрозуміла. Ходімте, я допоможу з покупками.

Місія ще не розпочалася, а Темарі була повністю спантеличена, немов її відряджали у подорож на медовий місяць. Для повного щастя не вистачало в тому списку додати весільні обручки, білу сукню та кошики з квітами. Дівчина виснажено зітхнула та попрямувала вслід за Мацурі, намагаючись від неї не відставати.

Звичайним дівчатам ходити за покупками було суцільним задоволенням, а для Темарі справжнім випробуванням. Мацурі була настільки енергійною, що принцеса Суни починала шкодувати, що погодилась на її поміч. Всього лише за кілька хвилин темноволоса дівчина назбирала для Темарі цілу купу різноманітного вбрання та підганяла до примірочної. Там були і кольорові сукні різної довжини з вирізами та орнаментами, і блузки із яскравими спідницями, і нижня білизна. Темарі була впевнена, що якщо вдягне щось з цього, то відразу ж помре від сорому.

— А ти впевнена, що я буду добре виглядати? — перепитала вона з недовірою в помічниці.

— Так, я в цьому впевнена на всі сто і навіть більше. — очі Мацурі світілася від захоплення нею. — Ви насправді і самі дуже класно виглядаєте, а якщо вдягнете наприклад цю сукню, — вона вказала рукою на одну з них, — то матимете неперевершений вигляд.

— Це не буде відверто? — Темарі намагалася знайти причину, щоб не вдягати цю сукню.

— Ні, це вишукано та красиво. Ця сукня підкреслюватиме акцент на Ваші плечі і груди. До того ж, на мою думку, вона добре сидітиме на талії. Вдягніть її, а якщо не сподобається, то підберемо іншу. Ви принцеса Суни і не повинні соромитись гарного одягу.

— Думаю, що ти права.

Для Темарі це було зовсім незвично, адже для куноічі краса і зовнішність були не основними атрибутами, але якби не ця дивна місія, то можливо вона ніколи б не наважилась приміряти модні бренди та бодай щось змінити в

своєму образі. Це була виняткова можливість, щоб змінитися, стати зовсім іншою.

— І як я виглядаю, Мацурі? — запитала дівчина та показала їй, розсунувши занавіски ширми.

— Казково! Ви виглядаєте казково.

— Можливо в цьому щось і є, але я б хотіла поміряти щось інше, — прокоментувала Темарі, розглядаючи себе в дзеркало.

— Не хвилюйтеся, у нас ще повно часу попереду. Не кваптеся з вибором та спробуйте усі варіанти. В таких справах не варто поспішати. Виберіть те, що припаде до душі.

— Дякую! Я ціную твою допомогу, Мацурі. — відповіла збентежено Темарі.

— Це пусте. Коли ми завершимо з покупками, я відведу Вас до салону краси. Як раз тут недалеко. Вам зроблять гарну зачіску та манікюр, маску для обличчя, епіляцію ніг та...

— Мацурі, будь-ласка, не завантажуй мене ще більше, — Темарі була взагалі не впевнена як це все витримає до кінця дня.

— Я мовчу.

Сцена 2.2

Тим часом у Коносі Шикамару також в свою чергу готувався до місії. Відповідно до складеного плану він зібрав всі речі першої необхідності, які були незамінними для кожного мандрівника. Практично весь день молодий шинобі витратив на прання, хімчистку та прасування одягу, і на щастя результат виправдав усі очікування.

— Шикамару, якби я тебе не знала, то вже подумала б, що ти збираєшся на побачення, — прокоментувала матір, вперше побачивши свого сина настільки зібраним.

— Я готуюсь до нової місії, яку можна порівняти хіба що з відпочинком у пеклі.

— Ти так говориш про кожну місію.

— Тоді я ще не знав, що справжнє пекло, — зітхнув хлопець та приліг на кілька хвилин на дивані.

Шикамару подумав, що ця місія пройде більш проблематично, ніж минулі, враховуючи при яких умовах йому доведеться діяти. Додатковим неприємним для нього аспектом була також необхідність співпрацювати разом з Темарі, при чому тісніше ніж зазвичай. Шикамару навіть боявся того, якщо дівчина занадто добре зіграє свою роль, що потім йому доведеться сильно пошкодувати. До такої подорожі його життя точно не готувало, але можливо це була єдина можливість поліпшити або погіршити з Темарі відносини. І кращою стратегією було спробувати налагодити ці відносини або знайти рішення, яке влаштовуватиме обидві сторони.

— Я приготувала окономіякі на вечерю, — сказала Йошино та відволікла Шикамару від важливих думок.

— Дякую, приєднаюсь за кілька хвилин, — промовив на автоматі син, а потім раптово стрепенувся, скочивши на ноги. — Дідько, я зовсім забув про зустріч із друзями. Ще на початку минулого тижня я пообіцяв з ними посидіти. Окономіякі доведеться зачекати.

— Як можна бути таким розсіяним? — звинуватила його мати.

— Сам не знаю, але повинен бігти.

Не дочекавшись її відповіді, хлопець накинув на себе жилетку та вибіг на вулицю. Якби він не був занадто заклопотаним і менше думав про цю місію, то можливо його друзям не довелося б на нього чекати. Він спізнився всього лише на двадцять хвилин, але цього було вже достатньо, щоб друзі на нього образились.

— Шикамару, ти чого так довго? — запитав Чоджі. — Ми вже думали, що ти не прийдеш.

— Пробачте, сьогодні потрібно було владнати важливі справи, — пояснив Шикамару та сів навпроти них, за тим самим столиком, де вони збирались колись із учителем Асумою.

— Ти мусиш бути мені вдячний, Шикамару. Я врятувала Чоджі від спокуси з'їсти твою порцію.

— Дякую, Іно, — він помітив біля себе кілька шампурів з шашликом, разом з маленькою баночкою соусу та гірчицею.

— Шикамару, ти не будеш проти, якщо я в тебе позичу кілька шматочків?

— Можеш забирати все, Чоджі. На мене вдома ще чекає економіякі.
— відповів він та передав люб'язно порцію другу.

Чоджі ніколи не міг довго дивитися на їжу, коли вона залишалася без нагляду, потребуючи уваги, саме тому він був неабияк вдячний Шикамару за такий широкий жест.

— Я тебе зовсім не впізнаю. Ти останнім часом став таким заклопотаним, що перестав майже спілкуватися з нами, — промовила Іно, насупившись. Здавалося що ще трохи і вона винесе йому вердикт.

— На жаль я присягнувся нікому нічого не розповідати. Завтра я вирушаю у відрядження, тому останні дні я розгрібав буденні справи.

— Ти зовсім не вмієш брехати, Шикамару. Я чула, що Шостий відправив тебе у тижневу відпустку на якийсь райський острів.

«От тільки це не острів, а Амегакуре. І звідки ти взагалі дізналася? Пан Какаші же не може бути настільки необачним, щоб розп'яткати це людині, яка зовсім не вміє зберігати секрети?» — подумав про себе Шикамару.

— Ну, якщо ти про все так добре знаєш, то щось в тебе викликає занепокоєння, — допустив хлопець та майже непомітно їй посміхнувся.

— Ти міг би нічого не приховувати та розповісти, що насправді зустрічаєшся з нею. Вічно все доводиться дізнаватися від третіх осіб. — промовила засмучено Іно, немов це стосувалося її більше, ніж потрібно.

Шикамару відразу ж зрозумів, кого мала на увазі Іно. І для нього було дивним те, що вона досі проявляла симпатію до нього, після стількох років, коли він вважав, що це питання залишилося назавжди закритим. В Шикамару були принципи, яких він неухильно дотримувався. Одним із таких принципів

було те, що він дав собі обіцянку, що ніколи не одружиться на жінці куноічі. Іно була не поганою напарницею, але створювала не менше проблем, ніж інші знайомі йому куноічі і особливо та, з якою він мав вирушити на секретне завдання.

— Іно, ти повинна була знати, що я ніколи не зраджую своїм принципам, — відповів він, усвідомивши наскільки ця тема могла ставати нестерпною та болючою.

— Інколи я хочу, щоб ти нарешті забув про свої дурні принципи.

— Від деяких речей важко позбутись.

— Пробач, я не мала про це говорити, Шикамару. Мені напевно буде краще піти.

Іно піднялася з місця, не бажаючи перебувати з ним ні на хвилину довше, відчувши себе цілковитою дурепою перед ним. Якби вона не заздрила Темарі, то можливо б не поводитися так, але вона не могла з собою нічого подіяти. Вона повинна була ще раніше зрозуміти, що його серце давно вже належить іншій жінці.

— Залишся, — раптово промовив він, сам того не усвідомивши. — Я дещо маю сказати.

Іно в цей момент відчула, що його щось сильно турбувало. Вона зазирнула в напружені очі Шикамару та на мить затамувала подих, немов розгледіла в них щось жахливе. Чоджі виглядав також занепокоєним.

— Навіть не знаю як краще сказати, — промовив невесело Шикамару. — Я вирушаю разом з Темарі у подорож, з якої є висока імовірність взагалі не повернутися. Ця дружня вилазка може виявитися останньою для мене, тому я хотів би, щоб ми більше не сварилися і забули про всі образи.

— Ти можеш розповісти, що це за подорож, Шикамару? — запитав схвильовано Чоджі, перераховуючи в своїй голові здогадки.

— Вам краще не знати.

— Навіщо ти нам морочиш голову, Шикамару? Чому не можна розповісти все так як є? — не втрималась від роздратування Іно.

— Тому що про це ніхто нічого не має знати. Їхати я буду завтра, тому сьогоднішній вечір я хочу провести в максимально дружній та веселій атмосфері.